



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **L. V.**, zastoupené Mgr. Evou Schrammovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Ruská 75, proti žalovanému **Celnímu úřadu pro Zlínský kraj**, se sídlem Zlín, Zarámí 4463, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2018, č. j. 62 Af 92/2018 - 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Exekučním příkazem ze dne 27. 6. 2018, č. j. 38180-6/2018-640000-42, zahájil žalovaný vůči žalobkyni exekuční řízení. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 29. 6. 2018. Uvedený exekuční příkaz obsahuje poučení, že proti němu „nelze uplatnit opravné prostředky (§ 178 odst. 4 daňového řádu)“ a dále, že lze proti němu „podat u správce daně, který exekuční příkaz vydal, námitku dle § 159 odst. 1 daňového řádu“.

[2] Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala dne 18. 9. 2018 prostřednictvím poštovní přepravy žalobu, kterou Krajský soud v Brně v záhlaví označeným usnesením odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud shledal, že žaloba byla podána po uplynutí dvouměsíční lhůty od doručení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), tedy opožděně. Zmeškání lhůty přitom nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.).

[3] Proti tomuto usnesení podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opírá o důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. [pozn. soudu, stěžovatelka mylně uvádí § 102 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] Stěžovatelka namítá, že krajský soud odmítl její žalobu nezákonně,

jelikož exekuční příkaz neobsahoval poučení o možnosti podání žaloby dle § 65 s. ř. s.; lhůta pro podání žaloby proti exekučnímu příkazu tak neběží, a žaloba proto není opožděná. Stěžovatelka dále uvádí, že absence poučení o možnosti podat žalobu porušuje její ústavní právo na soudní ochranu podle článku 36 Listiny základních práv a svobod a odporuje jejímú čl. 4 odst. 4, jelikož vede ke ztrátě její právní ochrany.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti s odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 4. 12. 2007, č. j. 4 Ads 5/2007 - 64, ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Afs 131/2015 - 32, a ze dne 18. 1. 2016, č. j. 5 Afs 106/2015 - 26) uvedl, že krajský soud správně napadeným usnesením odmítl žalobu jako opožděnou, jelikož podle § 102 odst. 1 písm. f) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) se poučovací povinnost vztahuje pouze na odvolání, a nikoliv na jiné opravné prostředky.

[5] Stěžovatelka reagovala na vyjádření žalovaného replikou, v níž setrvala na svém stanovisku a závěry vyjádřené v žalovaném citované judikatuře tohoto soudu označila za mylné. Poučovací povinnost, které se dovolává, podle ní slouží samotnému výkonu soudní moci ve smyslu článku 36 Listiny základních práv a svobod.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[7] Úvodem je třeba konstatovat, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že v případě, kdy je kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí návrhu, lze kasační stížnost podat pouze z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním (viz například rozsudek ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 14. 8. 2012, č. j. 4 As 57/2012 - 13; rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nesprávné označení kasačního důvodu v kasační stížnosti ovšem nebrání jejímu meritornímu projednání, neboť právní subsumpce kasační argumentace pod konkrétní literu ustanovení § 103 odst. s. ř. s. je věcí právního hodnocení Nejvyššího správního soudu.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Úvodem je třeba předeslat, že skutkově i právně zcela totožnou věcí mezi týmiž účastníky se Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 2 Afs 383/2018 - 43 (dále jen „rozsudek druhého senátu“), jímž kasační stížnost stěžovatelky zamítl. Rozhodující senát tohoto soudu neshledal důvodu se od závěrů druhého senátu odchýlit, proto z nich v dalším odůvodnění vychází.

[10] V rozsudku druhého senátu setrval kasační soud na právním názoru, že poučovací povinnost podle § 102 odst. 1 písm. f) daňového řádu se vztahuje pouze na odvolání, nikoli na jiné opravné prostředky, a ani na žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s. Tento závěr je dostatečně podepřen ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Afs 131/2015 - 32, ze dne 18. 1. 2016, č. j. 5 Afs 106/2015 - 26, či ze dne 4. 12. 2017, č. j. 4 Ads 5/2007 - 64). Ke stejnému závěru došel také Ústavní soud, který se zabýval obdobnou otázkou v usnesení ze dne 29. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 650/05. Ústavní soud zde aproboval právní názor Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 7. 9. 2005, č. j. 1 Azs 14/2005 - 29), že absenci poučení o možnosti podat správní žalobu nelze považovat za formální vadu rozhodnutí správního orgánu, která by mohla mít vliv na délku

pokračování

nebo běh lhůty pro podání správní žaloby (v podrobnostech srov. bod [9] rozsudku druhého senátu).

[11] Daňový řád v ustanovení § 102 odst. 1 písm. f) výslovně stanoví, že *rozhodnutí obsahuje poučení, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je tak možno učinit, u kterého správce daně se odvolání podává, spolu s upozorněním na případné vyloučení odkladného účinku*. Poučovací povinnost se tedy v řízení vedeném v procesním režimu daňového řádu váže pouze k možnosti podat odvolání (tj. řádný opravný prostředek), což potvrzuje i shora citovaná ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Lze tak uzavřít, že krajský soud při úvaze o rozsahu poučovací povinnosti žalovaného a v návaznosti na to o počátku běhu lhůty pro podání žaloby proti napadenému exekučnímu příkazu nepochybil a žalobu stěžovatelky odmítl jako opožděnou v souladu se zákonem.

[12] Ze všech shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. naplněn není a kasační stížnost tak není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[13] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu